ΕΝΑΣ ΓΕΝΝΑΙΟΣ ΚΑΙ ΑΦΟΣΙΩΜΕΝΟΣ ΦΙΛΟΣ

Σε μια εξοχική και πανέμορφη περιοχή των Αγράφων, και ανάμεσα στα χωριά Βατσουνιά Δρακότρυπα και Πορτη βρίσκεται ένας μικρός συνοικισμός αποτελούμενος από 13 οικογένειες, το πανέμορφο Μαρτινη.

Το Μαρτινη είναι συνοικισμός του χωριού Πορτης και αποτελείται από της κάτωθι οικογένειες. Αρχίζοντας από τη νοτιοδυτική πλευρά του συνοικισμού. Στεργιος Πατουλιάς, Ευγγελος Χαρισης, Ευγγελος Τσελιος, Γεώργιος Πανανός Ηλίας Πανανός
Θωμάς Κόκκαλης,Κώστας Πλιακος, Γιάννης Πλιακος,Ευθύμιος Πλιακος, Αθανάσιος Τσελιος,Σπύρος Παππάς, Ηλίας Πατουλιάς και Θωμάς Υφαντής.

Όλες οι οικογένειες είχαν μικρές φάρμες που καλλιεργούσαν, και μερικές οικογένειες είχαν και ζώα (πρόβατα, γίδια) και σχεδόν κάθε οικογένεια είχε εργατικά ζώα (άλογα ή γελάδια) που χρησιμοποιούσαν στην καλλιέργεια της φάρμας.
Το έδαφος ήταν πετρώδες αλλά κατάλληλο για την καλλιέργεια των δημητριακών προϊόντων. Δεν υπήρχαν φυσικές πηγές νερού, και η επιτυχία της συγκομιδής εξαρτούνταν από τον κατάλληλο και ευνοϊκό καιρό.
Μερικές οικογένειες συνδέονταν συγγενικά, αλλά γενικά ολόκληρος ο συνοικισμός ήταν πολύ στενά συνδεδεμένος, και η επιβίωση ήταν απολύτως αρμονική κάτω από πολύ δύσκολες συνθήκες επιβίωσης.

Είμαστε πέντε παιδιά με παρόμοιες ηλικίες, και πέντε σε σχετικά μικρότερες ηλικίες.
Δεν υπήρχαν κατάλληλη χώροι για παιχνίδια, και η λάκα κοντά στον πλάτανο στη βρύση ηταν η καταλληλότερη, που συναντιόμαστε όλα τα παιδιά να παίξουμε μπάλα ή ότι άλλο παιχνίδι, όταν βρίσκαμε την ευκαιρία.

Εγώ εκτός τα παιδιά που προανέφερα είχα και ένα άλλο φίλο που περνούσα ατελείωτες ώρες μαζί του, και θα πρέπει να ομολογήσω, ήμασταν σχεδόν αχώριστοι.

Τα παιχνίδια μας είχαν όλα τα χαρακτηριστικά της σκληρής αγωνιστικής συμπεριφοράς, με απόλυτη ευγενή άμυλα και σεβασμό κατά τη διάρκεια του παιχνιδιού.

Της περισσότερες φορές ήταν ο φίλος μου που με προσκαλούσε να παίξουμε.
Έτσι και αυτή τη φορά με πλησίασε με το γνωστό του χαμόγελο και με κοίταξε στα μάτια. Κατάλαβα.
Ποιος έχει σειρά για φύλακας.
Εσύ …….εγώ πάλι?
Με κοίταξε…… ελπίζω να είσαι καλύτερος αυτή τη φορά.

Εντάξει εντάξει δεν χριαζετε να μου το λες, θα κάνω το καλύτερο, και σου υπόσχομαι σύντομα θα είσαι πάλι φύλακας.
Με κοίταξε ……. και το χαμόγελο του μου έλεγε. Καλή τύχη φίλε και θα κάνω ότι μπορώ να είσαι φύλακας μέχρι να βαρεθείς.
Πάλι εξυπνάδες? θα σου το αποδείξω σε λίγο.
Αυτή ηταν η εισαγωγή για το κάθε μας παιχνίδι που ο φίλος μου του άρεσε, να αρχίσουμε, με εμένα για φύλακα.
Έτοιμος. Ξεκινάμε. Έκανε μια γρήγορη στροφή και απομακρύνθηκε τρέχοντας με όλη του τη δύναμη μια απόσταση περίπου 100μ. Αυτή ηταν η προτιμητέα του απόσταση, η δική μου ητα αρκετά μικρότερη.
Έκανε στροφή και άρχισε να τρέχει με δαιμονισμένη ταχύτητα να με πλησιάσει.
Ήταν αδύνατο να αλλάξει κατεύθυνση με την ταχύτητα που έτρεχε.
Εντάξει φίλε σκέφτηκα, πρώτη απόπειρα και είσαι φύλακας πάλι.

Τέντωσα τα χέρια μου παράλληλα προς το έδαφος και περίμενα να πλησιάσει πιο κοντά. Είχα πάρει θέση αμυντική έτοιμος να προστατέψω το έδαφος μου.

Ο φίλος μου με πλησίαζε με κάθε σάλτο που έκανε, και τώρα πλέον δεν είχα άλλο να κάνω παρά να ακουμπήσω το φίλο μου και να τον στείλω για φύλακα.

Όταν ο φίλος μου ήταν σε απόσταση βολής εννοώ να τον σκλαβώσω με το ακούμπισμα του δεξιού χεριού μου, διότι φαινόταν ότι θα με πλησιάσει από τη δεξιά μεριά, με μια αστραπιαία κίνηση με ξεπέρασε από την αριστερή πλευρά και πριν ακόμα να το καταλάβω ο φίλος μου βρισκόταν εκατό μέτρα μακριά στην αντίθετη κατεύθυνση.

Απίθανη ευελιξία από το φίλο μου, αλλά και μεγάλη αποτυχία από τον εαυτό μου.

Τέλος πάντων υπάρχουν και αποτυχίες στη ζωή. Δεύτερη προσπάθεια και είσαι μέσα φίλε.
Ο φίλος μου άρχισε να τρέχει και πάλι προς το μέρος μου και εγώ πάλι με τα χέρια εκτεταμένα αλλά αυτή τη φορά έκανα και μικρά πηδήματα δεξιά και αριστερά για να μπερδέψω το φίλο μου, να χάσει τον προσανατολισμό του και να πέσει στην παγίδα μου.
Είναι και πάλι σε απόσταση βολής και το αποτέλεσμα ελπίζω να είναι θετικό για το ποθητό αποτέλεσμα αυτή τη φορά. Ο φίλος μου που αντιλήφθηκε την προσπάθεια μου να τον μπερδέψω με τα μικρά πηδήματα, με ένα αστραπιαίο Ζίκ Ζακ και με αστραπιαία κίνηση και ταχύτητα με ξεπέρασε από τη δεξιά μεριά.

Δεύτερη αποτυχία και απογοήτευση εκ μέρους μου, αλλά πρέπει να ομολογήσω ότι η αθλητική και φυσική κατάσταση του φίλου μου ήταν παράδειγμα προς μίμηση.
Ήταν πραγματικά αίλουρος και κάθε του προσπάθεια με άφηνε άφωνο αλλά και περήφανο που ηταν φίλος μου.

Άρχισα την προετοιμασία για την τρίτη προσπάθεια, και ο φίλος μου που είχε κάνει τη στροφή, με πλησίαζε με τη γνωστή του ταχύτητα και ευελιξία, και εγώ και πάλι πήρα την ανάλογη αμυντική στάση, ελπίζοντας ότι ο φίλος μου θα κάνει το λάθος αυτή τη φορά και θα με βγάλει από την απογοήτευση που άρχισε να συσσωρεύεται στο μυαλό μου.
Τρίτη, και τέταρτη, και αμέτρητες ακόμα προσπάθειες, όλες είχαν το ίδιο αποτέλεσμα.

Έκανα σήμα στο φίλο μου να σταματήσει, και του πρότεινα να κάνουμε μια μικρή διακοπή.
Με κοίταξε και στα μάτια του διάβασα την αρνητική του απάντηση.

Εντάξει πόσες φορές ακόμα για να κάνουμε διάλυμα.

Σου είπα θα είσαι φύλακας μέχρι να βαρεθείς.

Εντάξει εντάξει αναγνωρίζω την ανωτερότητα σου,και σου υπόσχομαι να γίνω καλύτερος.
Όταν είσαι έτοιμος να κάνουμε διάλυμα ειδοποίησε με.

Ο φίλος μου τώρα δεν έτρεχε με το γνωστό του τρόπο για να πάρει τη θέση για την επίθεση εναντίον μου, αλλά περπάταγε και ήταν ολοφάνερο ότι κάτι άλλο σχεδιάζει.
Όταν έφθασε στην γνωστή του απόσταση, έκανε στροφή και σταμάτησε για μια στιγμή να με κοιτάξει. Δεν κατάλαβα τι ακριβώς σχεδιάζει αλλά πήρα την κατάλληλη αμυντική θέση και περίμενα με την ελπίδα ότι αυτή θα ήταν η τελική και νικήτρια προσπάθεια μου.
Ο φίλος μου έτρεχε και πάλι με την απίστευτη και ακαταμάχητη ταχύτητα να με πλησιάσει, και εγώ επίσης πήρα την αμυντική θέση όπως πάντα, προσπαθώντας να αντιληφθώ από πια μεριά θα με περάσει.

Όταν ήταν πλέον σε θέση βολής άπλωσα το δεξί μου χέρι, και…… απίστευτο!!!!!!!
ακούμπησα το φίλο μου. Επιτέλους φίλε μου είσαι μέσα.
Με κοίταξε με ένα ικανοποιητικό χαμόγελο, και διάβασα στα μάτια του τη μου έλεγε.
Δεν με νίκησες φίλε, εγώ παραδόθηκα γιατί δεν μπορούσα να σε βλέπω μίζερο και απελπισμένο.

Πάλι εξυπνάδες?

Εντάξει πάρε θέση και θα το αποδείξω.

Απομακρύνθηκα περίπου 20μ
Έκανα στροφή και χωρίς να κάνω καμία κίνηση ακόμα κοίταξα το φίλο μου αν είναι έτοιμος και στο μυαλό μου σχεδίαζα το παιχνίδι επιτυχίας για εμένα.

Άρχισα να τρέχω με ένα πολύ πιο σιγανό τρέξιμο από το φίλο μου αλλά βέβαιο για τη νίκη.

Περίπου στα δέκα μέτρα σταμάτησα και κοίταξα το φίλο μου που είχε πάρει αμυντική θέση. Επέστρεψα στην αφετηρία της εκκίνησης και έκανα στροφή προς την κατεύθυνση του φίλου μου. Έκανα το ίδιο κόλπο δύο ή τρεις φορές. Ήθελα να μπερδέψω το φίλο μου με την ελπίδα να πάρω τι νίκη.
Άρχισα να τρέχω και πάλι και όταν ήμουν σε απόσταση πολύ κοντά στο φίλο μου, έκανα ένα απίθανο ζικ ζακ για μεγαλύτερη επιτυχία και κατευθείαν επίθεση από τη δεξιά πλευρά.
Μάταια, μάταια, μάταια και πάλι η προσπάθεια μου, μεγάλη η απογοήτευση μου, ο φίλος μου με νίκησε και πάλι.

Εντάξει……..θα συνεχίσουμε το παιχνίδι μια άλλη μέρα ίσως αύριο, μεθαύριο, ή όταν ανακαλύψω τον τρόπο να σε νικήσω αποκρίθηκα.

Πάμε για λίγο κρύο νερό στη βρύση? Με κοίταξε χαρούμενος. Έτρεξε και έφθασε πρώτος. Κάθησε στη μικρή λίμνη του νερού και εγώ του έβρεξα το κεφάλι με κρύο νερό. Μετά έβαλα τα χέρια μου κάτω από το τρεχούμενο νερό της βρύσης και ο φίλος μου που έτσι του άρεσε να πίνει νερό απόλαυσε το κριό νερό της βρύσης στο Μαρτίνι κάτω από τη σκιά του πλάτανου.
Αφού απομακρυνθήκαμε από τη βρύση καθήσαμε ποιο πέρα κάτω από την σκιά ενός μεγάλου δέντρου και ο φίλος μου που πραγματικά φαινόταν κουρασμένος αλλά απόλυτα ικανοποιημένος για τη νίκη του, ξάπλωσε δίπλα μου και ακούμπησε το κεφάλι του στο γόνατό μου που πάντα το χρησιμοποιούσε για μαξιλάρι του.
Του χάϊδεψα το κεφάλι, και περίμενα να ξυπνήσει για να πάμε στο σπίτι.
Όταν φθάσαμε στο σπίτι ήταν πλέον μεσημέρι και ώρα για φαγητό.
Όλοι από την οικογένεια ήταν σε διάφορες δουλειές στη μικρή φάρμα που είχαμε και η αγαπημένη μου μάνα που δούλευε σαν λέαινα, δεν γύρισε ακόμη στο σπίτι για να ετοιμάσει φαγητό για το μεσημέρι.
Έτσι εγώ βρήκα την ευκαιρία να ετοιμάσω μια φέτα ψωμί με αρκετό βούτυρο και λίγο ζάχαρη για μένα που ηταν και η αδυναμία μου, και για το φίλο μου ένα κομμάτι ψωμί,που ηταν το συνηθισμένο του φαγητό μια φορά την ημέρα κάθε μέρα χωρίς να παραπονιέται για τη μονοτονία του φαγητού του, και τα Χριστούγεννα και Πάσχα θα είχε και κανένα κόκκαλο ή ότι άλλο περίσσευε όταν σφαζαμε το γουρούνι.
Αυτή τη φορά που δεν έβλεπε κανείς έβαλα και στο φίλο μου λίγο βούτυρο και κάθε άλλη φορά όταν έβρισκα την ευκαιρία του άφηνα λίγο από το δικό μου φαγητό για να σπάσει τη μονοτονία.

Να σας συστήσω το φίλο μου. ΠΑΡΔΑΛΗΣ Ο ΣΚΥΛΟΣ ΜΟΥ.

Στην κάπως απομακρυσμένη τοποθεσία του συνοικισμού Μαρτινι όπου η γενική απασχόληση ήταν η απεγνωσμένη προσπάθεια των κατοίκων να επιβιώσουν καλλιεργώντας της μικρές φάρμες που είχαν, χωρίς τα απαιτούμενα γεωργικά μηχανήματα, εκτός από το τσαπί και το φτιάρι,δεν υπήρχε χρόνος για συναντήσεις εκτός από της εορταστικές ημέρες όπου θα περνούσαν το βράδυ για να ευχηθούν χρόνια πολλά στον εορτάζοντα και με την ευκαιρία να σχολιάσουν τα πολλαπλά προβλήματα της επιβίωσης τους. Τα παιδιά της ηλικίας μου επίσης ήταν προσκολλημένα στης οικογένειας τους βοηθώντας με κάθε τρόπο την κάθε προσπάθεια επιβίωσης.
Έτσι ήταν πάντα δύσκολο για τα παιδιά να συναντηθούν με σκοπό να παίξουν κάποιο παιχνίδι όπως τα <σλαβακια> ή<μπαλα> αν κάποιος μας την έκανε δώρο, και έτσι ο παρδάλης ήταν ο μόνος που παίζαμε τα παιχνίδια που περιέγραψα αρχικά στην ιστορία μου.
Ο παρδάλης ήταν μέλος της οικογένειας και ήξερε να εκτελεί τα καθήκοντα του με απόλυτη εμπιστοσύνη.
Ήξερε τα σύνορα της μικρής μας φάρμας, και δεν άφηνε ξένα ζώα να πλησιάσουν ή να εισέλθουν στη φάρμα.
Ήξερε τους φίλους μας που τους καλοσωριζε με το δικό του τρόπο, και δεν του άρεσαν οι άνθρωποι που κρατούσαν όπλα.
Ηταν 1949 περίοδος της ιδιαίτερης δραστηριότητας ανταρτοπόλεμου και από της δύο παρατάξεις με αρκετές μετακινήσεις μαχητών απο Βατσουνια και Δρακοτρυπα για Πορτη και αντίθετα από Πορτη για Βατσουνια και Δρακοτρυπα με τα όπλα τους κρεμασμένα που ο παρδάλης τους πολεμούσε με απέραντη γενναιότητα.

Ηταν άτομα που γνώριζαν τον πατέρα μου που ακόμα δεν είχε φανερώσει πια παράταξη υπεράσπιζε. Έτσι ήταν εκείνοι την εποχή οι απλοί άνθρωποι προσπαθούσαν να μην αναμειχθούν για κατανοητικούς λόγους. Ο πατέρας μου μας είχε δώσει ακριβείς κατευθύνσεις σε πια παράταξη

εμείς ανήκουμε και μας είπε να το κρατήσουμε μυστικό διότι οι αντίπαλοι θα μας σκοτώσουν αν το μάθουν.
Το μονοπάτι μετάβασης στα χωριά που προανέφερα βρισκόταν στην άκρη της δικής μας φάρμας περίπου 100μ από το σπίτι μας.
Έτσι ένα πρωινό πολύ νωρίς που εμείς τα παιδιά είμαστε ακόμα στο κρεβάτι, η μάνα μας ετοίμαζε το πρωινό και ο πατέρας έστριβε ένα τσιγάρο στην άκρη στο τζάκι, ο παρδάλης με τη γνωστή του επιθετικότητα άρχισε να γαβγίζει άγρια σε κάποιον με όπλο που κατευθυνόταν προς την πορτή.
Ξαφνικά πανδεμώνιο με επαναληπτικούς πυροβολισμούς που μας έκανε όλους να πεταχτούμε από τα κρεβάτια μας και να βγούμε έξω από το σπίτι για να δούμε τη συμβαίνει. Ο πατέρας που γνώρισε το άτομο που πυροβόλησε κάλεσε τον παρδάλη να σταματήσει και προχώρησε να συναντήσει το γνωστό του άτομο. Εγώ κάλεσα τον παρδάλη και του έκανα παρατήρηση για την ανόητη συμπεριφορά του. Με κοίταξε και στα μάτια του διάβασα την απάντηση.

Αυτή είναι η αποστολή μου φίλε και πρέπει να την κάνω με κάθε θυσία.

Του χάϊδεψα το κεφάλι. Δεν θέλω να σε χάσω φίλε.Με κοίταξε με μια έκφραση ικανοποιητική κουνώντας την ουρά του.
Αυτό ήταν το βάπτισμα πυρός για τον παρδάλη. Κάθε επόμενη φορά ο παρδάλης γινόταν καλύτερος και αποχτούσε περισσότερο θάρρος μπροστά στα όπλα και στους πυροβολισμούς εναντίον του. Όλοι όσοι έτυχε να τον αντιμετωπίσουν εθαύμαζαν την μαχητικότητα και το σθένος που είχε να υπερασπιστεί την οικογένεια και την περιουσία της.
Είχε πλέον γίνει συνήθεια για όλους μας να ακούμε τα άγρια γαυγίσματα και πυροβολισμούς στα πόδια του παρδάλη, και έτσι ήταν αδύνατο κάθε φορά να επεμβαίνουμε για κάτι που ήταν γνωστά τα αποτελέσματα. Ο παρδάλης μετά την απομάκρυνση των οπλισμένων διαβατών, γύριζε κοντά μας κουνώντας την ουρά του και χαμογελαστός για να μας επιβεβαιώσει για ακόμη μια φορά την σωστή και απαράβατη εκτέλεση του καθήκοντος του. Εγώ πάντοτε του υπενθύμιζα να είναι προσεκτικός μπροστά στου οπλισμένους διαβάτες που δικαιούνται να περάσουν και εκτελέσουν την καθορισμένη τους αποστολή.
Ένα πρωινό πολύ νωρίς ακούσαμε και πάλι τα γνωστά και άγρια γαυγίσματα του παρδάλη εναντίον ενός περαστικού διαβάτη. Τα γαυγίσματα δεν ήταν τόσο εκτεταμένα όπως της περισσότερες φορές. Ακούστηκε μια τουφεκιά πολύ διαφορετική από της προηγούμενες, λιγότερο πλαταγής, ήταν μια τουφεκιά που η σφαίρα αναμφισβήτητα βρήκε το στόχο της, και στην προκειμένη περίπτωση τον παρδάλη.

Τα γαυγίσματα σταμάτησαν να ακούγονται. Θεέ μου, πετάχτηκα από το κρεβάτι και ξυπόλυτος έτρεξα να ανακαλύψω τι έχει γίνει.
Ο παρδάλης ήταν πεσμένος κάτω από το δενδρο κοντά προς τη βρύση και μέσα στη δική μας φάρμα.
Έτρεξα κοντά του και κάθισα δίπλα του, ηταν ακόμα ζωντανός και το αίμα του έτρεχε από την πλάτη του. Έπεσα πάνω του και τον αγκάλιασα με κλάματα. Με κοίταξε με ένα βλέμμα που ηταν απερίγραπτο. Το διάβασα ξεκάθαρα στο βλέμμα του πριν κλείσει τα μάτια του για τελευταία φορά.
Σ΄αγαπώ φίλε, φεύγω και να προσέχεις τον εαυτό σου.
Του κράταγα το κεφάλι με κλάματα, και ο παρδάλης με κοίταξε για τελευταία φορά και αφού πήρε την τελευταία του πνοή ξεψύχησε στα χέρια μου.
Δύο δάκρυα κυλούσαν από τα μάτια του, που ήταν ακόμη ανοιχτά.
Του έκλεισα τα μάτια, και έμεινα για αρκετή ώρα κοιτάζοντας και κλαίγοντας για το φίλο μου.
Ολόκληρη η οικογένεια έκλαψε για τον παρδάλη, η απουσία του θα είναι αναπλήρωτη για ολους.
Ακόμα και σήμερα όταν θυμάμαι την τραγική εκείνη σκηνή, αισθάνομαι την απογοήτευση για την απώλεια ενός αναπλήρωτου φίλου στη ζωή μου, και τα μάτια μου βουρκώνουν.
Πέθανε υπερασπιζόμενος την οικογένεια και περιουσία μας που πολλές φορές το είχε αποδείξει με κάθε ηρωική του πράξη.
Δεν είχα αντιληφθεί ακόμα τον πατέρα μου που είχε φτάσει από πολύ ώρα και στεκόταν πίσω μου, με το τουφέκι στο χέρι του.
Τον κοίταξα και τα μάτια του ήταν ακόμα δακρυσμένα, και χωρίς να μου πει κουβέντα, με ακούμπησε στο κεφάλι με το χέρι του, και ξεκίνησε με κατεύθυνση να συναντήσει το φονιά, με το όπλο στο χέρι του.
Όταν γύρισε επιτα από αρκετοί ώρα μας είπε το όνομα του ατόμου, και μας είπε ακόμα οτι δεν κατάφερε να δει αυτόν τον απαίσιο άνθρωπο για να τον πληρώσει ανάλογα.

Η μάνα μου με κλάματα προσπάθησε να εξηγήσει στον πατέρα μου ότι δεν χρειάζεται να δημιουργήσει αντίποινα και ίσος προβλήματα για την οικογένεια.
Όλοι στην οικογένεια συμφώνησαν με τη γνώμη της μάνας, και δεν υπήρξαν περεταίρω απόπειρες εναντίον αυτού του απαίσιου ανθρώπου.
Το γνωστό αναφερόμενο άτομο ηταν ένας τύπος μοναχικός, με άγρια μακριά μαλλιά, αποκρουστικό πρόσωπο, που δεν θα αναφέρω το όνομα του, όπως μάθαμε σκοτώθηκε σε κάποια μάχη λίγο αργότερα.

Θέλω τελειώνοντας την ιστορία μου για την ηρωική ζωή του φίλου μου ΠΑΡΔΑΛΗ να τον ευχαριστήσω για την αφοσίωση και προσφορά του στην οικογένεια. Πέρασαν 77 χρόνια από τον άδικο χαμό του, και η μορφή και το όνομα του βρίσκονται πάντα στο μυαλό μου. Αισθάνομαι ανακούφιση που βρήκα τη δύναμη να γράφω κάτι για το τραγικό του τέλος και να τον βεβαιώσω ότι θα τον θυμάμαι για πάντα.

Βασίλειος Τσελιος